

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.

Ετησία διά μέν τούς ένταυθα κ. κ. συνδρομητάς δρ. δικτ. 12. Εξαμηνία » » 6. Διά δέ τούς έν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτησία . . δρχ. 14. Εξαμηνία » » 7. Διά τούς έν τῇ Τουρκίᾳ ἐτησία » φράγ. 15. Διά τούς έν Εὐρώπῃ » 20.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

«Αἱ δὲ καὶ τούς Νόμους τῆς Πατρίδος καθάπερ τινὰς θεοὺς ἐπ' αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ πάσῃ κωλύειν καὶ πάντα τρέλον ἐναντιοῦσθαι.» (ΙΕΡΟΚΛΗΣ).

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΚΟΡΗΣΕΩΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ.

Διά πάσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν 10 στίχ. . . δρχ. 4. Διά τὰ δικαστικά ἔγγραφα τὸν στίχον Δεπ. 20. Διατριβαὶ γίνονται δεκταὶ εὐσχημῶς γεγραμμεναὶ καὶ μισθὰ μὴ καθαρὰ καὶ ἀκατάλληλα. Διά πάσαν διατριβὴν τὸν στίχον λεπτ. 40.

Τὰ κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σύρου.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος καὶ πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν τοῦ χριστευομένου πληρώματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σύρου καὶ Τήνου ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ἐκτενέστερον τὰ κατὰ τὸν ἡμέτερον Ἱεράρχην, ἔχοντα ὡς ἐπεταί· Ἡ ἀπὸ Βιέννης μέχρι Βόννης διά τοῦ σιδηροδρόμου πορεία διήρκεσεν 23 συνεχεῖς ὥρας, τὴν ἐπιούσαν δὲ τῆς εἰς Βόννην ἀφίξεώς του (1 φθίνοντος) ἐπεσκέφθη τὸν Δοιλιγγέρον, οὗτος δὲ ἀνήγαγε τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ τῇ Συνόδῳ, ἥτις ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἡμετέρου Ἀρχιεπισκόπου ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν τῆς χειροκροτοῦσα. Κατὰ πρότασιν δὲ τοῦ Δοιλιγγέρου ἀπεφασίσθη νὰ ἐκλέξωσιν ἀνά πέντε μέλη οἱ Ἀνατολικοὶ, οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Παλαιοὶ καθολικοὶ πρὸς συγκρότησιν ἐπιτροπῆς, ἥτις νὰ συσχεφθῇ κατ' ἰδίαν περὶ τοῦ κυρίου ζητήματος τῆς Συνόδου, τοῦ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρουσιάσῃ ἑτοιμον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνδιασκεψέως τῆς εἰς τὴν Σύνοδον. Ἐσπερας λοιπὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας συνελθόντα τὰ ὑπὸ τῆς Συνόδου ὀρισθέντα μέλη (20 τὸν ἀριθμὸν) κατέστησαν προσωρινὸν πρόεδρον πρὸς ἐκλογήν τῆς μελούσης νὰ διευθύνῃ τὰς ἐργασίας αὐτῶν ἐπιτροπῆς τὸν ἅγιον Σύρου, εἶτα δὲ, μυστικῆς ψηφοφορίας γενομένης διὰ δελτίων, πρόεδρος μὲν ἐξελέχθη ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος παμφηφεὶ, δύο δὲ τῶν ἐκ Κων/πόλεως θεολόγων καὶ δύο τῶν ἐκ Ῥωσσίας ὡς μέλη παρ' αὐτῶ. Τὴν ἐπιούσαν μετὰ ζωηρὰν συζήτησιν, καθ' ἣν ὑπερίσχυσε ἡ γνώμη τῶν Ἀνατολικῶν ἀνεσκευάσθησαν δὲ ὅσα περὶ τινῶν χωρίων Κυρίλλου τοῦ Ἀλεξανδρείας διεταίνετο ὁ Δοιλιγγέρος ὡς πρὸς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀπεφασίσθη ἀπὸ κοινῆς νὰ τεθῇ ὡς βᾶσις τῆς περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος διδασκαλίας, ἡ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ διατυπωμένη. Τὸ Σχέδιον τοῦτο διατυπωθὲν εἰς ἐξ ἄρθρα ἐγένετο ἀποδεκτὸν εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς 4/16 Αὐγούστου ὑφ' ἀπάσης τῆς Συνόδου. Μετὰ μεσημβρίαν δὲ ὁ Δοιλιγγέρος προσωμίλησε τῇ Συνόδῳ εὐχαριστήσας τοὺς συνελθόντας. Μετὰ τοῦτον ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος προσεφώνησε καταλλήλως τῇ Συνόδῳ, εὐχὴν τὴν πρέπουσαν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπειπὼν, ἐν μέσῃ τῆς γενικῆς τῶν παρευρισκομένων ἐπιδοκιμασίας. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξε καὶ ὁ τῆς Γιβραλτάρης Ἀγγλος ἐπίσκοπος. Οὕτω διελύθη ἡ Σύνοδος ἐν εἰρήνῃ κέρδος οὐ τὸ τυχόν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ προσποιησαμένη. Τὴν ἐπιούσαν ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν ἀνεχώρησεν ἐκ Βόννης συνοδοῦς ἔχων μέχρι Κοπλεντίας τοὺς ἀξιοτίμους θεολογικοὺς ἀνδρας κ. κ. Ῥώσσην καὶ Δαμαλᾶν, οἵτινες κατὰ τὴν Σύνοδον ταύτην ἐπέδειξαν ἀξιεπαινον συμπεριφορὰν, θαυμαστὴν πνεύματος παρουσίαν, ἀριστα δὲ ἐπετέλεσαν ἐν τῇ Συνόδῳ τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα. Ἐκ Κοπλεντίας ὁ Σύρου μετέβη εἰς Μόναχον καὶ ἐώρτασε τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως ἐν τῷ ἐκεῖ Ὀρθοδόξῳ Ναῷ. Τὴν 9ην ὥραν δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐκ Μόναχου ἀναχωρήσας ἐφθασε τὴν ἐπιούσαν εἰς Τράτς καὶ τὴν ἐπιούσαν μετέβη εἰς Σπείλ-

φὲδ, ὡραν ἀπέχουσαν τῶν λουτρῶν τῆς Κλαίχμ-βερ, εἰς ἣν ἀφικόμενος γράφει ὅτι εὔρε δωμάτιον, τροφὴν καὶ ὑπηρεσίαν ἀξιόλογον. Ὁ ἰατρός τῶν λουτρῶν, ἀνὴρ ἐπιστήμης καὶ πείρας 23 ἐτῶν, ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν τὴν αὐτὴν ἔκαμε τοῦ πάθους διάγνωσιν, ἣν καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ Ἱατρός Σκόδας, ἥτοι παρημελημένον κατάρρου, ὅστις ἐπ' ἐσχάτων ἀξηθεὶς ἐξηρέθισε τὸν φάρυγγα καὶ τὸν λάρυγγα, ἀψάμενος καὶ τῆς μεμβράνης τῆς χωρίζουσας τὸν δεξιὸν πνεύμονα ἀπὸ τοῦ θώρακος. Εἶπε δὲ τῷ πάσχοντι ὅτι ἡ δύσπνοια προέρχεται ἐκ παρωχημένης προσβολῆς τοῦ δεξιῦ μέρους τοῦ θώρακος, ὃ δὲ ὑπ' αὐτὸ πνεύμων, καθὸ ἀσθενέστερος τοῦ ἀριστεροῦ, διετέλει εἰς δυσαρμονίαν τινὰ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν πρὸς τὸν ἀριστερόν. Ἡ ἐντελής θεραπεία, κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ εἶναι ἀνέφικτος, προσέειπε δὲ μόνον τὴν βελτίωσιν τῆς παθῆσεως. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ὁ πάσχων πίνει ὠρισμένον ποσὸν ὕδατος ἱαματικῆς τινος πηγῆς, ἀναμειγμένον μὲ ὄρνυ γάλακτος, μετὰ δὲ ταῦτα προνευματίζει καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον, καθήμενος ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ παχεῖαν σκιάν πεφυκνωμένων δένδρων καὶ βαθέως ἀναπνέων, ἐφ' ὅσον ἡ βαθεῖα ἀναπνοὴ συντελεῖ κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ εἰς τὴν ἰσχυροποίησιν τοῦ δεξιῦ πνεύμονος καὶ τοῦ ἐπ' αὐτὸν μέρους τοῦ θώρακος. Δις τῆς ἡμέρας δὲ κάμνει εἰσπνοὰς φαρμάκου τινὸς διὰ μηχανῆς, ὅπερ δραστηρίως ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ λάρυγγος. Ἡ τελευταία ἐπιστολή τοῦ Ἱεράρχου ἡμῶν εἶναι γεγραμμένη τῇ 14 Αὐγούστου, λέγει δὲ ὅτι, καίτοι εἶχον παρέλθον πέντε ἡμέραι ἀφ' ἧς ἤρξατο τῆς θεραπείας, ἠθθάνετο ὅτι ἡ κατάστασις τῆς υγείας του εὐρίσκετο εἰς κρείττονα θέσιν ἐκείνης, εἰς ἣν διέκειτο ὅτε ἐξ Ἀθηνῶν ἀνεχώρησε, καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ταλαιπωρίαν κατὰ τὴν Ὀαλάσσιον καὶ τὴν χερσαίαν πορείαν ὑπομείνας. Ταῦτα μὲν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰς Εὐρώπην ἀποδημίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, μεθ' ἧς ἐπιλέγει καὶ τάδε εἰς τὴν πρὸς τὸν Πρωτοσύγκελλον αὐτοῦ ἐπιστολήν «Παρακαλεῖτε τὸν Κύριον, ὅστις μὲ ἰδοῖθησεν νὰ ἀρθῆξω πρὸς ἰσοῦς κόπους, νὰ μοὶ ἀποδώσῃ καὶ πλήρη τὴν υγείαν μου». Γένοιτο δὲ ἡμεῖς ἐπιφωνοῦμεν πρὸς χαρὰν τοῦ ποιμνίου του καὶ δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Ζήκου Ῥώσση.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Μετὰ ταῦτα συνεζητήθη ἡ κατὰ τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου θέσις. Κατὰ τὴν τετάρτην συνεδρίασιν μετὰ ζωρὰν συζήτησιν περὶ τῆς θέσεως ταύτης, ἐγένετο ἐπὶ τέλους παραδεκτὴ ὡς κατ' ἀρχὰς διετυπώθη ὑπὸ τοῦ Δοιλιγγέρου. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο παραδεκτὴ ἡ περὶ ἀφέσεων θέσις, ὡς καὶ ἡ περὶ γοήσεως τῶν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δεήσεων. Τέλος προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ Δοιλιγγέρου ἡ θέσις ἡ διαλαβάνουσα περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐπίκλησις τῶν ἁγίων δὲν εἶναι γενικῶς ὑποχρεωτικὴ εἰς πάντα χριστιανόν, περὶ ἧς ὁ Ζ. Ῥώσσης εἶπεν ὅτι ἡ θέσις αὕτη ἀντίκειται εἰς τὰ ἀποράται τῆς ἐβδόμης οἰκουμένης

συνόδου περὶ ἐπίκλησεως τῶν ἁγίων. Ἡ θέσις ἀπεσύρθη ὑπὸ τοῦ Δοιλιγγέρου, διότι δὲν παρεδέχθησαν αὐτὴν οἱ Ἀνατολικοὶ (σελ. 22—25). Κατὰ δὲ τὴν πέμπτην συνεδρίασιν ὁ Δοιλιγγέρος πρόεβαλε τὴν περὶ τελετῆς τῆς ἱερᾶς εὐχαριστίας θέσιν, καθ' ἣν ἡ ἱερὰ μυσταγωγία εἶναι ἡ διηνεκὴς ἀνάμνησις καὶ ἐπὶ γῆς παράστασις καὶ παρουσία τῆς μίας προσφοράς τοῦ Χριστοῦ, ἣν ἐράπαξ προσήνεγκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ἥτις διηνεκῶς προσφέρεται ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Περὶ τῆς θέσεως ταύτης ὁ Ζ. Ῥώσσης εἶπεν ὅτι αὕτη δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν διὰ τῶν λέξεων παράστασις καὶ παρουσία δὲν σημαίνεται αἰσθητὴ καὶ ἐναργῆς παράστασις, ἀλλ' ἀναγνωρίζεται ἐσωτερικὴ συνάφεια τῆς ἐν τῇ εὐχαριστικῇ θυσίᾳ μετὰ τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ θυσίας καὶ πραγματικῆς σχέσεως πρὸς ταύτην. Ἀπαντήσαντος τοῦ Δοιλιγγέρου ὅτι τοῦτο ἀναγνωρίζεται, ἡ θέσις ἐγένετο παραδεκτὴ ὑπὸ πάντων. Μετὰ ταῦτα κατ' αἴτησιν τῶν Ἀγγλοαμερικανῶν ὁ Δοιλιγγέρος πρότεινε ἵνα ἡ ἀρχὴ τῆς ἡδὴ κατὰ τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν ἀποδεκτῆς γενομένης θέσεως, περὶ παραδόσεως, μεταβληθῇ ὡς ἐξῆς: «ἐνῶ ἡ Ἁγία Γραφὴ ὁμολογεῖ ὅτι ἡ γενεσιὰ παράδοσις κτλν. Περὶ τῆς οὕτω μεταβληθείσης θέσεως ὁ Ζ. Ῥώσσης εἶπεν ὅτι εἰ καὶ ἡ θέσις δὲν προτρέπει τὴν ἀξίαν, ἣν ἔχει ἡ παράδοσις, ὡς ἐρμηνεύουσα τὴν γραφὴν, ὡς πρὸς δὲ τὴν ἐκφρασιν ἀπὸ τῶν κανῶν ἔχει ἀντιρρήσεις τινὰς, ἐπειδὴ ὅμως ἡ θέσις δὲν ἀντίκειται εἰς προσδιορισμένην διδασκαλίαν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ψηφίζει, εἶπε, κατὰ τῆς θέσεως. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐκθέσει ἀναπτύσσων τὴν σχέσιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς πρὸς τὴν Ἱ. Παράδοσιν, καταντᾷ εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα· «ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν Ἀγ. Γραφὴν καὶ τὴν παράδοσιν καθ' ἑαυτὰς, ἥτοι κεχωρισμέναις ἀπ' ἀλλήλων, δύναται κατὰ τινα ἔποψιν νὰ θεωρηθῇ ἡ παράδοσις ὡς πρῶτος κανὼν τῆς πίστεως· καθ' ὅσον αὕτη προηγήθη τῆς διὰ γραφῆς μεταδόσεως τοῦ εὐαγγελίου, καὶ ἦτο τὸ κυριώτερον μέσον καὶ ἡ ἀσφαλτετέρα πηγὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἐκκλησίας, διετήρησεν ἀκέραια τὰ συγγράμματα τῶν εὐαγγελιστῶν καὶ ἀποστόλων, καὶ διεκρίνευ αὐτὰ ἀπὸ τῶν νόθων καὶ ψευδεπιγράφων καὶ ἐπεσφράγισε τὴν κανονικότητα καὶ θεοπνευστίαν αὐτῶν διὰ τοῦ αὐθεντικοῦ αὐτῆς κύρους. Κατ' ἄλλην ὅμως ἔποψιν ὡς πρῶτος κανὼν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ Γραφὴ· διότι αὕτη εἶναι ὁ πρῶτος ἔγγραφος τύπος τῆς προφορικῆς παραδόσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποστόλων, ὃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς θεμελιώσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀποτελεσθεὶς ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Γραφὴ ἀνευ τῆς παραδόσεως εἶναι ἀκατανόητος, οὐδ' ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἡ κανονικότης καὶ θεοπνευστία αὐτῆς ἀνευ τῆς παραδόσεως, ἡ δὲ Παράδοσις κατὰ τὴν γενικωτέραν αὐτῆς ἔνοιαν περιλαμβάνει τὴν τε γραφὴν καὶ τὴν παράδοσιν κατὰ τὴν μερικωτέραν ἔνοιαν, διὰ ταῦτα ἀμφότεραι εἶναι ἀλληλένδετοι καὶ ἀχώριστοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ οὔτε ἡ Γραφὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ πρῶτος κανὼν τῆς πίστεως, οὔτε ἡ Παράδοσις (σελ. 25—29). Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην καὶ τελευταίαν συνεδρίασιν συνεζητήθησαν ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Ἀνατολικῶν παρόντων καὶ τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ Διαμαρτυρημένων αἱ μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὑριστάμεναι δογματικαὶ, κανονικαὶ καὶ τελετουργικαὶ διαφοραὶ, ὡς αὐτὰς διετυπώθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Πετροῦπόλει τμήματος τοῦ συνλόγου τῶν φίλων τῆς πνευματικῆς παιδείας ἐν τινι ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς πρὸς ἔνοιαν μετὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐπιτροπῆς τῶν Παλαιοκαθολικῶν. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην γενομένου λόγου περὶ καθάρσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον ὁ Ζ. Ῥώσσης εἶπεν ὅτι ἡ διδασκαλία περὶ καθάρσεως τῶν ψυχῶν μετὰ θάνατον ἀπαντᾷ μὲν ἐν τοῖς συγγράμμασι Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ὅστις τὴν διδά-

σκαλίαν ταύτην συνάπτει, ως ο Όριγένης, μετά της διδασκαλίας περί της καλουμένης «ἀποκαταστάσεως», δέν είναι όμως παραδεχόμενη διδασκαλία της ανατολικής Έκκλησίας, ήτις όμως αποδέχεται μέσην τινά κατάστασιν τών ψυχών από του χρόνου του θανάτου μέχρι της έσχάτης κρίσεως. Περί δέ του βαπτίσματος είπεν ότι ή διά βαντισμοῦ τελετή του βαπτίσματος εν τή Δύσει σκανδαλίζει τους πιστους εν τή ημετέρα Έκκλησία. Έπειδή δε απ' αρχής εν άπάση τή Έκκλησία τό βάπτισμα έτελείτο διά τριών καταδύσεων και αναδύσεων, αιτινες είναι εκφραστικώτατον σύμβολον της τριημέρου ταφής και αναστάσεως του Χριστού, διά ταῦτα και προς άποτροπήν του σκανδαλου ήδύνατο ίσως και εν τή δυτικῇ Έκκλησία ν' ἀποκατασταθῆ ἡ ἀρχέγονος τελετή ως κανών. Ο δέ Δοιλλίγγερος είπών ότι τό ζήτημα δέν πρέπει να θεωρηθῆ ως ὑπόθεσις: είδος, ώμολόγησεν ότι ο τύπος του βαπτίσματος της ανατολικής Έκκλησίας είναι ο αρχαιότατος και ἀρχέγονος και ο συμφωνώτερος προς τήν κυρίαν σημασίαν της λέξεως της Γραφής «βαπτίζειν». Ομοίως ώμολόγησεν ότι ή τελετή του χρίσματος δύναται να τελεσθῆ και διά τών πρεσβυτέρων, άλλ όμως είπεν ότι διά λόγους σκοπιμότητος δύναται τό χρίσμα να τελεσθῆ εἴη τινά μετά τό βάπτισμα, αφού ο βαπτισθείς παις κατηχηθῆ. Προσέτι ανεγνωρίσθη ὑπό τών Παλαιοκαθολικῶν ως μη ἀναγκαία ή χορσις τών ἄζυμων εν τῷ μυστηρίῳ της εὐχαριστίας και ότι τό μυστήριον του εὐχελαίου δέν πρέπει να παρέχεται μόνον εις τους πνέοντας τὰ λοιθια ἀσθενείας οὐδὲ ν' ἀγιάζεται τό έλαιον μόνον δι' επισκόπου. (Σελ. 30—32.)

Μετά τήν σύντομον ταύτην περίληψιν της εκθέσεως καταχωρίζομεν νῦν αὐτολεξεί τόν επίλογον της εκθέσεως ταύτης. (Ακολουθεί).

Ὁ Σχολάρχης Σύρου Χούμης

ἡ συκοφαντούμενη ἀρετή της Σύρου.

Ὁ Σχολάρχης Γ. Χούμης μή εύρίσκων εν Σύρῳ ἐγκωμιαστήν τών κοινωνικῶν και διδασκτικῶν ἀρετῶν και πλεονεκτημάτων του, διότι ο κατ' αὐτόν ἄθλιος Ἀργυράκης ὀλόκληρον τήν κοινωνίαν κατώρωσε να εξεγειρῆ εναντίον του και να κατασκευασθῆ τήν οικογένειάν του ἀδικως, ἀπεφάσισεν ο ίδιος να γράψῃ τό ἐγκωμίου του, ν' αναλαβῆ δὲ ἐπὶ της δημοσιογραφικῆς σκηνης τόν ἀδελφόν του Ἀνδρέαν, τόν φαρμακευτικόν, κήρυκα τῶν ἀδικημάτων του ἀντιπάλου και τῶν ἰδικῶν του ἀρετῶν. Ὁ Ἀνδρέας οὗτος εἶνε ἤδη γνωστός ὡς ἄθλιος καὶ ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων του ἀντιπάλου και τῶν ἰδικῶν του ἀρετῶν. Ὁ Ἀνδρέας οὗτος εἶνε ἤδη γνωστός ὡς ἄθλιος καὶ ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων του ἀντιπάλου και τῶν ἰδικῶν του ἀρετῶν. Ὁ Ἀνδρέας οὗτος εἶνε ἤδη γνωστός ὡς ἄθλιος καὶ ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων του ἀντιπάλου και τῶν ἰδικῶν του ἀρετῶν.

Ὁλόκληρον φύλλον της παρ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενης εφημερίδος ο «Ἡλιος» μόλις ἐπήρκεσε να διαλάβῃ τό ὑπόμνημα τοῦτο της κατὰ του Ἀργυράκη ὑβρεολογίας, ή δὲ κοινωνία ἡμῶν ή γνωρίζουσα καλῶς τήν ποιότητα και τὰς ἀρετάς του κλεινοῦ διδασκάλου Χούμη, ἀπορεί τί ἐπιζητῶν οὗτος προέβη εις τήν σύνταξιν τοιοῦτου συναξαρίου. Ἐάν ἐγραψεν αὐτό διά να ἀθωωθῆ αὐτός και οί κλεινοί ἀδελφοί του ἀπέναντι της κοινῆς γνώμης, ἄς μάθῃ παρ' ἡμῶν ότι δέν ἐπραξεν ἄλλο ἢ να ἀναμνήσῃ εις τους γινώσκοντας αὐτοῦς τὰ κοινωνικά κατορθώματα των παλαιά τε και νέα. Ἐάν δὲ ἐγραψεν αὐτά διά να καταδείξῃ τήν Χουμομανίαν του Ἀργυράκη πάλιν ἐματαιοπόνησεν, διότι ἂν ο Ἀργυράκης είναι ἄθλιος, ή παρ' ἄθλιων ἀνθρώπων καταπορᾷ πρέπει να περιφρονῆται.

Και ἡμεῖς οὕτω ἠθέλομεν πράξῃ σήμερον, δηλ. να καταφρονήσωμεν τους γράφοντας κατὰ του Ἀργυράκη, ἐάν καθῆκον φιλικῶν, ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ἐξ εὐγνωμοσύνης και εὐσυνειδησίας δέν ὑπηγόρευον εις ἡμᾶς να ἀπαντήσωμεν συντόμως εις τούτους τους ὑβλους αὐτῶν, και τοῦτο ὄχι διά τους εν Σύρῳ και τους εν Ἀθήναις, οἵτινες γνωρίζουσι καλῶς τί ἐστὶ Χούμης και τί Ἀργυράκης, ἀλλά διά τους ἀγνωσύντας και τους δύο.

Λέγομεν λοιπόν ότι ψεύδεται ο Χούμης ως παλαιάν τήν μεταξῦ Ἀργυράκη και Γ. Χούμη διένεξιν ἀναφέρων. Ὅτι δὲ τοῦτο είναι ἀληθές ἀποδείξει φέρεται ή πρό τριῶν ἐτῶν φιλία, καθ' ἣν ο Σχολάρχης Χούμης και τήν νύκτα και τήν ἡμέραν ἐσύχναζεν εις τήν οίκίαν του Ἀργυράκη, και σημειώσεις και πάντα τὰ συμβαίνοντα εν τῷ Γυμνασίῳ ἐπὶ του Γυμνασιάρχου Σπανοπούλου ἐπόριζεν αὐτῷ, και αὐτός καιτοι ἐφάνετο ως δῆθεν δυσφορῶν διά τὰ γραφόμενα, ἦν ο συμβουλευσας τήν κατ' ἐκείαν ἐπίθεσιν της «Πανόπης» ως βιβλιοκαπήλων, ως μη διδασκόντων ταπικῶς και ως διδασκόντων τους μαθητάς του Γυμνασίου ἰδιαίτερω, δι' ἣν αἰτίαν ἐπῆλθεν ή του Γυμνασιάρχου και τῶν καθηγητῶν κ. κ. Σπαθῆ και Βαμβακεροῦ ἐντεῦθεν μεταθεσις και ή τῶν Σχολαρχῶν Χούμη και Βλαστοῦ και αὐτοῦ του Ἀργυράκη, ως γράφοντος εν τῇ «Πανόπῃ». Ἡ φιλία δὲ ή πρός ἀλλήλους τόσο ἦτο ἀκμαία, ὥστε αἱ ἐξ Ἀθηνῶν πρός τόν Ἀργυράκην ἐπιστολαί του κ. Χούμη, ἐάν δημοσιευθῶσιν, αὐται μόνον ἀρκοῦσιν ἵνα ἀποδείξωσιν ότι και χάριτας και εὐγνωμοσύνας διωμολόγησεν τότε πρός τόν δ' ἄλλον ο πρώτο, δι' ἣν και τῷ

παρεῖχεν ἐντεῦθεν συστατικὰς και ἰδικὰς του και ἄλλων φίλων, δι' ὧν παρεκαλεῖτο ο τότε ὑπουργός της παιδείας, ο ἀοιδίμος Μαυροκορδάτος, να μή μεταθεσῇ αὐτόν εκ Σύρου. Ἀφῆνομεν τόρα ἄλλας προγενεστέρως φιλικὰς του ἐπιστολάς εκ Τήνου (ἔπου ἐγολάρχει ο Χούμης κατὰ τό 1865) τὰς ὁποίας ἐπέδειξεν ἡμῖν ο κ. Ἀργυράκης.

Τήν ἔριδα μεταξῦ τῶν δύο τούτων φίλων προεκάλεσεν αὐτός ο Σχολάρχης Χούμης, πρώτον μὲν ἐπιχειρέσαντος δειξᾶς χαράν ὅτε κατέλαβε τόν φίλον του Ἀργυράκην ἰσχυρά ὀρθαλμία, διότι τότε ἀντὶ νὰ λυπηθῆ ως φίλος, εἶπέ τιμη ἐπιχαίρων «ἐστραβῶθη αὐτὸς και ἀντ' αὐτοῦ γράφει εις τήν εφημερίδα ο δεινα, εἰλίτω ἐντὸς ὀλίγου να στραβῶθῃ και οὔτος». Τήν ἔριδα μεταξῦ τῶν δύο τούτων φίλων προεκάλεσε κατὰ δεύτερον λόγον ο κ. Χούμης, ὑποβαλὼν εις τους συντάκτας της εφημερίδος «Σύρου» ὑβρεις ἀνηκούστους ἐναντίον του Ἀργυράκη. Τήν ἔριδα μεταξῦ τῶν δύο φίλων προεκάλεσεν αὐτός ο Χούμης, ὅστις, ἐνεργουμένων κατὰ τόν παρελθόντα Ἰούλιον τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ Θεοχάρους, του ἀξιωμαγμανεύτου ἐκείνου Νομάρχου, διέβαλεν αὐτόν εις τόν τότε ὑποψήφιον βουλευτὴν Πετρίτσῃν, ὅτι ὡς Πρόεδρος του Γ' ἐκλογικοῦ τμήματος κατεφέρτετο ἐναντίον του, ἐνῷ ὅλοι ἐνθουμῶνται ότι τίποτε ἄλλο δέν ἐπραξεν ἢ ἀκριβῶς και ἀξιεπαίνως τό καθῆκον του, ή αὐστηρότης του δὲ ἐκείνη και ή μη ἐνδοσις εις τό να ψευδορῶσιν ἐτεροδημόται ἐχαρακτηρίσθη παρ' αὐτοῦ του Χούμη, ως ἐπιμβασίς κατὰ του Πετρίτσῃ. Τήν ἔριδα μεταξῦ τῶν δύο φίλων προεκάλεσεν αὐτός ο Χούμης διότι, εἰ και μετά τὰς ἐκλογάς ο Ἀργυράκης και ο Πετρίτσῃς συνδιηλλάγησαν ἐντὸς του φαρμακείου του κ. Μιχαλοπετράκου, ἐντοσούτω κατώρωθεν ἔπειτα διά τῶν ἐπιστολῶν του να ἐξερεθίσῃ αὐτόν κατὰ του φίλου του Ἀργυράκη και οὗτος να ζητήσῃ ἐπιμόνωσ παρὰ του Βλασσαπούλου, ὑπουργοῦ της παιδείας τότε, τήν ἀπό της ὑπηρεσίας ἀπόλυσιν του. Και μεθ' ὅλα ταῦτα ο Ἀργυράκης τὰ πάντα ἠνείχετο ἀνδρικῶς, οὐδὲν κατ' αὐτοῦ ἐπραττεν ἢ ἔλεγεν, ἀδιάφορον ἂν οί φίλοι αὐτοῦ ἐξ ἀγανακτήσεως προς ἕνα ἀγνώμονα και κακεντρεχῆ φίλον ἐγραρον διάφορά τινα εις τὰς εφημερίδας εφημερίδας ή διελάλουν τὰ κοινωνικά τῶν ἀδελφῶν Χούμη ἀνδραγαθήματα, ἐρ' ὅσον ή θρασύτης και ή κατὰ πάντων δολία ἐπιθεσις και διαβολή αὐτῶν, προς ὅσους ἠδύνατο να εἰσακούωνται, δέν εἶχον ὄρια.

Ἡ εἰς ἔλαβεν ἐγθρικῶν χαρακτήρα τότε πλέον, ὅτε ο Ἀργυράκης ἐμαθεν ότι ἡμέραν τινά οί Χούμης ἐμέθυσαν τόν βαρκάρην Λαζαρίνον, ἂν ο Ἀργυράκης εἶχεν καταγγεῖλῃ ως ψευδορῶσαντα ὑπὸ πλασῶν ὄνομα και ἐμελλε να τιμωρηθῆ, περὶ δὲ τό ἐσπέρας ὠδήγησαν αὐτόν εις τό καφνεῖον εις δ' Ἀργυράκης ἐσύχναζε και κατέδειξαν εις αὐτόν τοῦτον οὔτω δὲ εἰσελθῶν, ἀγνοεῖται προς ποῖον σκοπόν, προεκαλεῖ διά του τῷ και τῶν λόγων του τήν ἐπίθεσιν του Ἀργυράκη, ήτις δέν ἔλαβε πέρας τρίτου τινὸς παρεμβάντος και βαπίσαντος τόν Λαζαρίνον. Σημειώτερον δὲ ότι ο αὐτός ἀνθρωπος και νύκτα τινά προσῆλθε παρ' ἄλλου συνοδευόμενος εις τήν οίκίαν του Ἀργυράκη, ζητῶν δῆθεν να τῷ ἐπιδώσῃ ἐπιστολήν, άλλ' ἔτυχεν ἀπῶν, πολλάκις δὲ ἐθεάθη περιφερόμενος εν τῇ πλατείᾳ μετὰ του εἰρημένου ἀνθρώπου άλλ' ἄδηλον προς ποῖον σκοπόν. Τέλος ή εἴθρα μετεδλήθη εις ἄσπονδον μῖσος, ὅτε ο Ἐπαμ. Σουρίας εἶπεν εις τόν Ἀργυράκην ότι ο Σχολάρχης Χούμης τήν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐπατεθῆ ο στρατιωτικὸς Ἀντωνιάδης κατὰ του Μ. Ρεμπάκου, θεατῆς ὦν της κατὰ τούτου ἐπιθεσεως, ἀνερώνησεν αἴτσι και χειρότερα πρέπει να πάθῃ και ἐκείνος ο Ἀργυράκης. Τοῦτο κατὰ τόν Δημοσιολόγον Χούμην δέν μᾶς ἐπιτρέπεται να τό ὀνομάσωμεν Ἀργυρακομανίαν ἵνα μή μεταχειρισθῶμεν ἀγροικότεραν φράσιν; Μάρτυρα δὲ προκαλοῦμεν τόν καθηγητὴν κ. Β. Φιλᾶκην, ἐνώπιον του ὁποίου στρατιωτικὸς τις ἔλεγεν προς τόν Ἀργυράκην ότι ο ῥηθείς ἀνυπολογιστὸς Ἀντωνιάδης τῷ παρεπονείτο, ότι δέν τὸν ἀφῆνε αὐτὸς ο δάσκαλος ο Χούμης να ἡσυχάσῃ ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἡμέραν παρακαλεῖ αὐτόν να κτυπήσῃ τόν Ἀργυράκην. Τοῦτο βεβαίως δέν είναι δευτέρα ἀπόδειξις του ότι ο Σχολάρχης Σύρου Χούμης είναι ἀνθρωπος ἀρετῆς και χρηστότητος, ὡς ἐπιζητῶν τό αἷμα του συμπολίτου και φίλου του παρὰ του ἀξιοματικοῦ Ἀντωνιάδου διά να σῶσῃ τήν διψῶν του μῖσους, τό ὁποῖον ἐφλεγε τὰ εὐγενῆ του σπλάγγνα; Μεθ' ὅλα λοιπόν ταῦτα ο κ. Χούμης ἀπῆται και ἀπαιτεῖ ἴσως ἀνάθειαν εκ μέρους του Ἀργυράκη, γενναίωφροσύνην, ἱπποτισμόν! Μὰ τήν ἀλήθειαν ή περαιτέρω ὑπομονή ἠθέλεν είναι βλακία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα μέρη της ὑβρεολογίας του Χούμη κατὰ Ἀργυράκη, ότι δηλ. προέβη εις ἐκδοσιν ἀνωμόμων ἐπιστολῶν ἐναντίον του, ἐχομεν ρήτην ἐντολήν παρὰ του ἰδίου να ἀποκαλέσωμεν ἀνθρωπον οὐχὶ ἐντιμον τόν ὅστις διαδίδει και ὑποστηρίζει τό τοιοῦτον. Ὁ Ἀργυράκης πιθανόν να δυσηρέστησε και να δυσαρεστῆ φίλους του τινὰς, άλλ' πάντοτε τους δυσηρέστησε διότι ἔχει πολλήν παρησίαν και τοῦτο τό γνωρίζει ο κ. Γ. Χούμης κάλλιον παντὸς ἄλλου. Πιθανόν να ἦναι ἐλάττωμα, εν τούτοις ἔχει τό σύστημα να μή κρύπτῃ ποτέ τήν ἀλήθειαν. Γνωρίζομεν εκ διηγήσεων του ἰδίου, ότι προσκληθείς ἡμέραν τινά εις ἀνάκρισιν, ἀφροῶσαν τήν ὑπόθεσιν της Τραπεζῆς; Πανδώρα, ὅτε ο ἀνακριτῆς κ. Ζηλῆμων ἐξεπλήρωσε τό δικαστικόν του καθῆκον, ἀνεφερεν αὐτῷ ἐξωδίκως ότι και ἀνώμωμος ἐπιστολή κατὰ τῶν ἀδελφῶν Χούμη ὑπάρχει εις χεῖρας του, καταγγέλλοντα πράξιν

ἀξίοπουνόν του καταγγελλομένου και ότι εις τήν ἐπιστολήν ταύτην ἀνεφέρετο ως μάρτυς. Μάλιστα, ἀπεκρίθη ο Ἀργυράκης, γνωρίζω εκ διηγήσεως τρίτου τινὸς τό περιστατικόν, ἀλλά ὡς παρακαλῶ μή με ἀνακρίνετε ἤδη διά τοῦτο, καθῶς δέν ἐπιθυμῶ να γείνω ἐγὼ πρώτος αὐτοῦ του περιστατικῶν καταθέτης. Καὶ κατόπιν δὲ, ὅτε ἐπὶ της αὐτῆς ὑποθέσεως ἀνεκρίθη, πληροφορηθείς ότι μέρος της μαρτυρίας του, εἶχεν ἄλλως; ή ὅπως εἶχεν ἀκούσῃ αὐτό παρὰ του φίλου του, προσῆλθεν εις τήν ἀνάκρισιν ζητῶν να ἔλθῃ εις ἀντιπαράστασιν μετά του διηγηθέντος εις αὐτόν τό περιστατικόν ὅπως ἀποδειχθῆ ή ἀλήθεια, τοῦτο δὲ διότι δέν ἐπιθυμῶ να δειχθῆ ἐμπαθῆς κατὰ του κατηγορουμένου. Περί της ἀληθείας τούτων ἔδωκεν ἡμῖν ἐντολήν ο κ. Ἀργυράκης να ἐπικαλεσθῶμεν τήν μαρτυρίαν τῶν ἀξιότιμων δικαστῶν κ. κ. Ζηλῆμονος και Λυκούδη. Ἴδου ότι εκ πάντων τούτων ἀποδεικνύεται ότι ο Ἀργυράκης ἦτο Χουμοφιλῆς οί δὲ Χούμης Ἀργυρακομανεῖς, ἐάν δὲ ἤδη διάκειται δυσμενῶς προς αὐτούς, αὐτοὶ ὄφειλον διά του «Ἡλίου των» να ρίψωσιν ἐπὶ της διγονοίας ὕδρα και οὐχὶ ἔλαιον.

Τέλος εἰμεθα ἠναγκασμένοι να βεβαιώσωμεν τόν κ. Γ. Χούμην και τους ἀδελφοῦς Χούμη, ότι ο Ἀργυράκης τὰς μὲν προσωπικὰς διαφορὰς του ἔλυσε και λυε πάντοτε διά της ὑπογραφῆς του, μηδ' αὐτόν τόν ὑπουργόν του, τόν κ. Βλασσαπούλου, φοβηθείς; ότι ὅσον ἀφορᾷ τήν εφημερίδα «Πανόπην» πάντοτε τὰ κύρια αὐτῆς ἄρθρα, ἐκτὸς τριῶν μόνων πραγματειῶν, είναι ἔργα αὐτοῦ, τὰ δὲ διάφορα τὰ μὲν γράφονται ὑπ' ἐμοῦ ὀλίγιστα δὲ παρ' ἄλλων φίλων. Ἐάν δὲ τις διατριβῆ ή ἄρθρον προσωπικόν κατεχωρίσθη εν τῇ «Πανόπῃ» τοῦτο κατεχωρίσθη κατ' ἀπίκτισιν φίλων. Οὕτω π. χ. ὅτε ἐπρόκειτο περὶ του ἀνωτέρου σχολείου τῶν κορασιῶν, ο Σχολάρχης Χούμης, φίλος ὦν τότε και συνδρομητῆς της «Πανόπης», ἔφερεν ἡμῖν και παρεκάλεσε να καταχωρήσωμεν τό διαβόητον ἐκεῖνο ἄρθρον, διά του ὁποίου ο μὲν Σχολάρχης κ. Μαντόπουλος ἀπεκαλεῖτο Ἀβραάμ, ή δὲ σύζυγος αὐτοῦ κ. Μαργαρώ, ή διευθίνουσα τότε τό ἐκπαιδευτήριον, ἀπεκαλεῖτο Σάρρα. Ὅστις δέν ἐγνωρίζε τόν συντάκτην του ἄρθρου τούτου, βεβαίως θὰ ἀπέδωκεν αὐτό εις τόν κ. Ἀργυράκην, και ὅμως δέν ἦτο αὐτός ο ἐπιπεσῶν τότε προσωπικῶς κατὰ τῶν εἰρημένων άλλ' ο κ. Χούμης. Κατὰ τούτον τόν τρόπον ὅμως, καθ' ὃν ο Χούμης ἐπιτίθεται κατὰ του Ἀργυράκη, ἐπιτίθενται οί μαθητοί μόνον, οἵτινες ἐνῷ γνωρίζωσιν ότι οὗτος δέν εὐκαιρεῖ μή τε ἔχει ως ἀρχήν να ἐπιτίθεται κατὰ προσωπῶν, και ότι ή ἐρημεῖς «Πανόπης» εκ μεγάλης ἀνοχῆς καταχωρίζει του δεινοῦ ή του δεινοῦ τὰ διάφορα ή τὰς διατριβὰς, ἐντοσούτω ἐπιπίπτουσι κατὰ του οὐδὲν κοινόν προς ταῦτα ἔγοντος Ἀργυράκη. Μάρτυς τῶν λόγων μας είναι και ο κ. Α. Καραχασέλος, ἐκδότης της εφημερίδος τῶν ἀΝέων, ὅστις προχθὲς ἀκόμη ἐδημοσίευσεν διά της ὑπογραφῆς του ότι εκ τῶν εν τοῖς ἀΝέοις γραφομένων, μόνον κύρια τινὰ ἄρθρα ατὰ ἀφορῶντα τῷ Λαζαρίον ἦσαν ἰδικὰ του. Πῶς λοιπόν τολμᾷ ο Χούμης να δημοσιεύσῃ ότι ἅπαντα τὰ εν τοῖς ἀΝέοις γραφόμενα ἦσαν ἰδικὰ του ἔργα; Τολμᾷ, διότι νομίζει ότι διά τούτου του τρόπου θὰ προσβάλῃ τήν ὑπόληψιν και τόν χαρακτήρα του Ἀργυράκη, λημονῶν ότι καὶ τοῦτο ἂν κατορθῶσῃ να καταστήσῃ πιστευτόν, πάλιν αὐτός θὰ ἔχη τό θάρρος να τῷ εἴπῃ ότι, ἐάν μὲν ἐγὼ διά τῶν λόγων ὑποτεθῶ βλάβησ τήν κοινωνίαν, εἶμαι ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος ὑμῶν, οἵτινες ὑπὸ πάσης της Ἐρμουπόλεως ἀνακηρύττεσθε ότι διά τῶν ἔργων καταλυμαίεσθε αὐτήν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τήν ὀπῆν της Μήλου, ὑπέθεσιν ἱστορικὴν ή ἀρχαιολογικὴν μᾶλλον, περὶ ταύτης βεβαιώσωμεν τόν κ. Γ. Χούμην, ότι μόνον ἐάν εκ προθέσεως και κακοῦσουλίας θέλῃ να ἀποδώσῃ τό ἄρθρον αὐτό εις τόν ἀπόντα τότε κ. Ἀργυράκην, θὰ τῷ ἐπιτρέψωμεν να φρονῇ και να δημοσιεύῃ οὔτως; ἄλλως θέλει ἀποδειχθῆ ότι αὐτῆ ή ὄλως ἀθῶα ὑπόθεσις, διά τήν ὁποίαν ἀπορούμεν πῶς αὐτὸς τόσο ἐσκυδαλίσθη, πᾶν ἄλλο σημαίνει ή ὅτι ὑποθέτει ο τήν μυίαν εις τό σκιαδί ἔχων και σκιαζόμενος Χούμης.

Περσίνοντες τόν λόγον τοῦτον, τόν ὁποῖον ἐκάμαμεν ὅπως ἀποδειχθῆ αἰτίς ο πταίων ἐπιθυμούμεν ἀπὸ καρδίας να ἐπειθάντο και να ἀνεγνωρίζωσιν οί ἀδελφοί Χούμη, ότι ἄσπονδοτεροι ἐγθροί αὐτῶν εν Σύρῳ είναι αὐτοὶ ἐκείτων, αἱ πράξεις των, ή συμπεριφορὰ και ἐπὶ πᾶσιν ή ἰδιοτελεία των, ότι ή κοινὴ γνώμη εν Σύρῳ ὄχι μόνον ταῦτα τοῖς ἀποδίδει ἀλλά και πολλά ἄλλα τὰ ὁποῖα οὔτε λέγονται οὔτε γράφονται καθὸ φαικῶδη, δύναται ὅμως, ὅστις ἐπιθυμεῖ να μάθῃ αὐτά, να περιέλθῃ τήν ἀγορᾶν, τὰς ὁδοὺς, τὰ καφνεῖα και ἐρωτῶν τόν τυχόντα, τί ἐστὶ Χούμης ή Χούμης, να πληροφορηθῆ καλῶς περὶ αὐτῶν και να ἀπορρηθῆ ἂν ο Ἀργυράκης πταίει ή ἂν αὐτοὶ πταίουσιν. Ἐάν ὅλα ταῦτα είναι συκοφαντικά, τότε διατὶ να μή συκοφαντοῦνται και ἄλλοι, αφού ή κοινωνία της Ἐρμουπόλεως είναι πλήρως συκοφαντῶν καθ' ὃ ο «Ἡλιος» γράφει;

Ἦδη ἐπὶ τόν τρόπον της λύσεως της διαφορᾶς της μεταξῦ Ἀργυράκη και Χούμη, ἀδιάφορον ἂν ο τρόπος οὗτος θὰ δυσαρεστήσῃ τόν φίλον μας κ. Ἀργυράκην, ἂν παρακλιθῶμεν να συναινέσῃ εις τό συμβιβαστικόν μέτρον, ὃ ἡμεῖς θὰ προτείνωμεν. Ὅταν αἱ μέλισσαι συναψῶσιν μάχην μεταξῦ των και κατακόπτονται, τότε ο μελισσοτρόφος ἀρπάζων δοχεῖον ὕδατος περιρρᾶνει αὐτάς και οὕτω παύει ή περαιτέρω εἰσὸς και σώζονται ταῦτα τὰ γόστρια διά τόν ἀνθρώπον ἐντοσούτω

τὸ φάρμακον τοῦτο, εἰς ἐισηκούμεθα παρὰ τῷ κ. Ράλλῃ ἱπουργῷ τῆς παιδείας, ἠθέλομεν συμβουλευθῆναι αὐτῷ διὰ τοὺς δύο τούτους διδασκάλους, ἀφοῦ θεωροῦνται χρήσιμοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ κατακόπτονται, μολοῦντι ὁ κ. Ἀργυράκης πρὸ πολλοῦ σιωπᾶ, ἀνεκμένον νὰ ἰκανοποιήσῃ αὐτὸν ἢ δικαιοσύνη. Ἀνάγκη λοιπὸν ὁ κ. Ράλλης νὰ σπεύσῃ νὰ ἀπολύσῃ ἀμφοτέρους τῆς ὑπηρεσίας, διότι μόνον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον θὰ παύσῃ νὰ ἐρίζωσιν.

Οἱ ἀναγνώσται τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἀ μὴ συνειρηθῶσι καὶ ἐμὲ διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἀφοῦ ὁ κ. Χούμης ἠθέλησε νὰ ἀναμίξῃ ἀφρόνως καὶ τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Ἀργυράκη ἐριδα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐνυπόγραφον ἀντέταξα τὴν παρούσαν ἀπάντησιν, γνωστοποιῶν εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν συζήτησιν μὲ γέας ἀποκαλύψεις ἐάν καὶ πάλιν λαλήσῃ.

Γ. ΚΥΤΡΙΑΚΗΣ.

Μισέλλησος ὕπουλοι φιλοφρονήσεις.

Ἄμα πεσόντων ἐν Ἐρζεγοβίῃ τῶν πρώτων τουφεκισμῶν, ἅμα δὲ ἀκουσθέντος τοῦ ἐν Σερβίᾳ καὶ ἐν Μαυροβουνίῳ σάλου, ζήτημα ἀνεφύη πῶς θὰ πολιτευθῆ ἡ Ἑλλάς, μᾶλλον δ' εἰπεῖν, οἱ Ἑλληγες ἀπέναντι τοῦ κινήματος. Οἱ φίλοι τῆς ἐπαναστάσεως ἀπεκρίναντο ἀκοινὸς δεσμὸς συνδέει ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανούς· προκειμένου νὰ ἀποτιναχθῆ ὁ ὀθωμανικὸς ζυγὸς, οἱ Ἑλληγες δὲν ἐμποροῦσι νὰ μείνωσιν ἀπαθεῖς θεαταὶ τοῦ ἐν Ἐρζεγοβίῃ αἱματηροῦ δράματος. Οὐ μόνον τὸ κοινὸν ὀρθόσκευμα καὶ ἡ φυσικὴ συμπάθεια, ἀλλὰ καὶ ἡ μυστικὴ ἀπὸ τοῦ 1867 ἑλληνοσερβικῆ συνθήκῃ ἀναγκάζει ἀμφοτέρω τὰ κράτη νὰ πολεμήσωσι τῇ Τουρκίᾳ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν παρασκευάζεται ἡ Σερβία, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀδρανὴς ἡ Ἑλλάς».

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τῶν ἐπιπολαίων σλάβων ἦτο παραλλήλῳ, ὁἷοι οὔτε Σερβία κηρύττει εὐκόλως πόλεμον πρὸς τὴν Πύλῃν, οὔτε ἡ μυστικὴ λεγομένη ἑλληνοσερβικὴ συνθήκῃ εὐρίσκει νῦν τὸν ὅρον τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς. Ἐν τούτοις τὸ μικρὸν κράτος ἠδύνατο πάντοτε νὰ ἐμβάλῃ μερίμνας. Ἡ Ἑλλάς, καίπερ ἤκιστα ἐπικίνδυνος διὰ τὴν δυνάμιν τῆς, ἔχει πλεῖστα στοιχεῖα ἐμπαθῆ καὶ εὐερέθιστα· αἱ δὲ ὄμοροι τουρκικαὶ ἐπαρχίαι οἰκοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων. Πρὸ δέκα ἐτῶν οἱ Ἑλληγες ἐλάτρευον τὴν Ῥωσίαν καὶ ἦσαν φανατικοὶ τῶν Τούρκων ἐχθροί. Καὶ σήμερον δὲ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἅτε μικρὰν ἐπιστήσαντες προσοχὴν εἰς τὴν ἀλλοφροσύνην τῶν Ἑλλήνων, φαντάζονται ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος διατελεῖ οὔσα ἡ αὐτή.

Τὸ νῦν μῖσος τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ῥωσίαν εἶναι ἐπακολούθημα καταφρονηθείσης ἀγάπης καὶ «Ῥωσικῆς ἀχαριστίας». Μνηστικακοῦσιν οἱ Ἑλληγες ὅτι ἡ Ῥωσία δὲν παρεχώρησεν αὐτοῖς τὴν κρήτην, ὑπεστήριξε δὲ τοὺς Βουλγάρους ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐριδι. Τούτου ἕνεκεν ἀπώλεσε μὲν ἡ Ῥωσία τὴν ἠθικὴν δυνάμιν τῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐσθῆσθη δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς νοτίους Σλάβους. Οἱ Ἑλληγες ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ χριστιανοὶ οὗτοι «ἀδελφοί» πάντοτε μὲν εἶναι ἔτοιμοι νὰ πληρώσωσι τὰ βαλάντιά των ἀργυρίου ἐλληνικοῦ, οὐδέποτε δὲ προθυμοῦνται νὰ βοηθήσωσι πῶς τῇ Ἑλλάδι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἑλλήνων ἀνεψήθησαν ἀφ' οὗτο παρετηρήθη ὅτι τοῦ κρητικοῦ ἀγῶνος οὐδεὶς, ἀπολύτως οὐδεὶς τῶν νοτίων Σλάβων συμμετέσχεν, ἐν ᾧ ἔχον δράμει πρὸς αὐτὸν πλεῖστοι φιλέλληγες γεννηθέντες 40 ἔτη ὀφθαίτερον. Τὸν πρόσθεν ἐνθουσιασμὸν ἀνεπλήρωσεν ἡ συνετὴ στάθμησις τῆς προσωπικῆς ὠφελείας· οἱ Ἑλληγες δὲ, ὡς ἀξιόλογοι λογισταί, εὗρον ὅτι ἡ μεταξὺ ἑαυτῶν καὶ τῶν νοτίων Σλάβων ἀλληλεγγύη δὲν ἦτο κερδοσκοπία ὠφέλιμος. Οὐδόλως ἠπορήσαμεν λοιπὸν ὅτι τὸν ἀγῶνα ἐν Ἐρζεγοβίῃ ἐπραγματεύθησαν οἱ ἐν Ἑλλάδι μετὰ πλείονας ἀδιαφορίας τῶν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἐν Ἀθήναις ὑψώθη φωνὴ λέγουσα τοῖς Ἑλλησιν «ἡ θέσις ὑμῶν εἶναι πλησίον τοῦ μεγάλου Λιουδβρατίτς». Ἐξέπλάγησαν ὁμῶς οἱ σλάβοι δημοσιολόγοι, οἱ διαδόντες τὰς προμνημονευθείσας ἐπιφόβους εἰδήσεις· οἱ Ἑλληγες δημοσιογράφοι τούναντιον διαμαρτύρονται λέγοντες ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἡ Ἑλλάς ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῆ ὑπὲρ τῶν νοτίων Σλάβων. «Ἡμεῖς οἱ Ἑλληγες (ἀναφωνεῖ ὁ Messenger d' Athènes) τρία ὅλα ἔτη ἐθυσιάσαμεν ὑπὲρ τῆς Κρήτης, χρήματα

καὶ αἷμα, μάτην ἐλπίσαντες ἐπὶ τὴν ἀρωγὴν τῆς Ῥωσίας ἢ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Σερβίας καὶ τοῦ Μαυροβουνίου. Ἡ Ῥωσία μᾶς ἠπάτησεν ἐκ τῶν νοτίων Σλάβων οὐδὲ εἰς ἡγωνίαστο ὑπὲρ τῶν Κρητῶν. Ἐκτοτε ἡ Ἑλλάς ἐπάτησεν τὴν πολιτικὴν τοῦ συμφέροντος, οὐχὶ πλέον τοῦ αἰσθήματος. Ἡ Ἑλλάς θέλει νὰ περιθάψῃ φιλίας πρὸς τὴν Τουρκίαν σχέσεις· ἡ πολιτικὴ αὐτὴ δὲν εἶναι νέα· τῷ 1864 πεποιθήσις ἐπεκράτει ὅτι μόνον μία ἐπανάστασις τῶν δούλων ἑλλήνων ἠδύνατο νὰ μᾶς περιπλέξῃ εἰς πόλεμον πρὸς τὴν Πύλῃν, προσεπάθησε δὲ ἐκ τῶν ἐνόνητων ἢ κυβερνήσις νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κρητικὴν ἐπανάστασιν. Οἱ Σλάβοι ἔχουσι ἀξιώσεις ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν· θέλουσι νὰ ἦναι πατριῶται Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ νὰ διώξωσι τὸν Ἑλληγισμόν ἀπὸ ἐπαρχιῶν, ἃς ἐκεῖνος ἀπέδειξεν ἀθανάτους. Ἐάν μὴ διερρήγνουν αὐτοὶ οἱ Σλάβοι τὸν τῆς ἀλληλεγγύης δεσμὸν ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς, θὰ ἐσπευδὸν σήμερον εἰς Ἐρζεγοβίῃν τάγματα ἑλληγικά· ἀλλ' ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, τὸ κίνημα διαφέρει ἡμῖν ὀλίγιστον». Δριμύτερον ἐκφράζεται ὁ «Νεολόγος» τῆς Κωνσταντινουπόλεως. «Ἀπατῶνται οἱ νοτίοι Σλάβοι νομιζόντες ὅτι φυσικὸν σύμμαχον ἔχρουσι τὸν Ἑλληγισμόν· οὐδὲν ἐπραξαν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, οὐδὲν ἐπομένως ἔχρουσι νὰ προσδοκῶσιν. Οἱ Ἑλληγες δὲν ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ τῶν ἀνταρτῶν τῆς Βοσνίας καὶ τῆς Ἐρζεγοβίῃς· πρόθυμοι εἶναι ὁμῶς, ἐάν δεινῶς ἀπειληθῆ ἡ Τουρκία, νὰ ἀποφανθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ δὴ καὶ νὰ συναγωνισθῶσιν αὐτῇ». Ἡ τελευταία φράσις εἶναι ὑπερβολικὴ· ἴσως ἔχει τὸ στόμα ὁ «Νεολόγος» παραπολὺ μεστὸν εἰλικρινείας καὶ πιστότητος, διότι ἐκδίδεται ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὅπως δὴποτε φαίνεται ὅτι οἱ τὰς παλαιὰς παραδόσεις περιθάλλοντες Ἑλληγες, καὶ λεγόμενοι ἀπόγονοι τοῦ ὠραίου λαοῦ, οὗ τινος τοὺς Θεοὺς ἀνέπλασαν ὁ Φειδίας καὶ ὁ Πραξιτέλης, δὲν ἐνασμενίζουσιν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν ἡρώων τῆς ἐπαναστάσεως παρὰ τὸν Ναρένταν καὶ τὸν Δρίνον. (Μετὰφρ. «Κλειούς» ἐκ τοῦ «Νέου Ἐλευθ. Τύπου».)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ συντάκτης τοῦ «Ἄργου» κ. Μ. Ρεμπάκος διὰ τοῦ ἐν τῷ ἀριθ. 63 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τοῦ κυρίου ἀρθροῦ ἀφηγοῦμενος τὰ κατὰ τὴν δίκην τοῦ σπαθισάντος αὐτὸν Ἀνθυπολοχαγῷ Ἀντωνιάδου ἐπιτίπτει μετὰ τρόπου ἠκίστα ἀδρόφρονος κατὰ τοῦ ἐπαξίως διευθύνοντος τὴν Ἀστυνομίαν τῆς πόλεως μας κ. Γ. Λέστου, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν κατέθηκεν, ὡς μάρτυς τῆς κατηγορίας ἐπὶ τῆς δίκης του, περιστατικὰ ἐπιβαρύνοντα τὸν κατηγορούμενον. Ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως δὲν ἦτο δίκαιον νὰ λάβωμεν ἡμεῖς τὸν λόγον, ἐφ' ὅσον πράγματι ἠλπίζετο ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠθέλη τιμωρήσῃ τὴν ἀδικίαν τοῦ Ἀντωνιάδου ἐπίθεσις κατὰ τοῦ συναδελφουῦ ἡμῶν κ. Ρεμπάκου. Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὴ ἐκ τῶν προσαχθειῶν αὐτῆ ἀνακρίσεων ἐσχημάτισε πεποιθήσιν, ἔστω καὶ κατὰ πλειοψηφίαν, περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κατηγορουμένου, οὐ μόνον ὀφείλομεν νὰ σεβασθῶμεν τὸ δεικασμένον, ἀλλὰ καὶ νὰ βεβαιώσωμεν τὸν Ρεμπάκου, ὅτι οὐχὶ ἡ μαρτυρία τοῦ κ. Ἀστυνόμου ἀλλ' ἡ ἐξ ἀρχῆς τεθείσα βᾶσις τῆς κατηγορίας ὑπῆρξε σαθρὰ καὶ ἀνίσχυρος, καὶ τοῦτο διότι ὁ παθὼν δὲν ἠθέλησε νὰ ὀθήσῃ τὴν ὑπόθεσιν οὕτως ὡς ἀπῆται ἡ πάθησις του. Ὁ κ. Λέστος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπισημῆσῃ χάριν τοῦ κ. Ρεμπάκου ἀλλ' εἶπεν ἐνάπιον τοῦ Στρατοδικείου ὅσα καὶ ἐν τῇ προανακρίσει του κατέθηκεν. Ἀλλ' ἐάν ὡς Ἀστυνόμος δὲν ἐβούλησε τὴν κατηγορίαν, σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κ. Ρεμπάκου, ἐάν ἐρωτώμενος κατέθηκεν, ὡς λέγει, ψευδεῖς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας ἠδύνατο νὰ καταγγεῖλῃ αὐτὸν διὰ τοῦτο καὶ ἰκανοποιηθῆ, ὅπως γράφει ὅτι ἐπραξεν. Ἡ ἐπίθεσις ὁμῶς τοῦ κ. Ρεμπάκου κατὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ κ. Λέστου καὶ ἡ ἐπίκλησις αὐτοῦ διὰ τοῦ ὀνόματος ἀδιδάκτορος τῆς χρεωκοπίας οὔτε ἐντιμὸς εἶναι οὔτε δικαία. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δι' ἄλλας ἐν τῇ ἀγανακτήσει τοῦ κ. Ρεμπάκου ἐξενεχθείσας ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῷ ἀπρεπείς κατὰ τοῦ κ. Ἀστυνόμου φράσεις πιστεύομεν ὅτι θὰ μεταμειλεται, διότι ὁ κ. Λέστος ἀνήκει εἰς μίαν τῶν ἀρχαίων οἰκογενειῶν τῆς Σύρου, ἔχει συγγενεῖς οὐκ ὀλίγους ἐντιμους πολίτας ἐν Ἐρμουπόλει καὶ πάντες οὗτοι ἠγανακτήσαν καὶ ἀγανακτοῦσι κατὰ τοῦ κ. Ρεμπάκου, ὡς προσβαλόντος· ἕνα τῶν πρώτων οἰκιστῶν τοῦ τόπου, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τοῦλάχιστον ἐμποιοῦσι σεβασμὸν εἰς πάντα γινώσκοντα νὰ σεβῆται τοὺς πρεσβυτέρους. Τὰ ὀλίγα ταῦτα, διότι ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλέγχοντες ἄλλοτε τὸν συνάδελφον τῆς Ἐρμουπόλεως ἀποκλιθεῖσάντα τοῦ, τιμητοῦ, ἡμῶν

χρεωκόπου, δὲν ἔπρεπε τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους λόγους, δι' οὓς κατακρίνομεν τοὺς ἄλλους ὡς ὑβριστὰς, νὰ μεταχειρισθῶμεθα εἰς τὰς κατὰ τῶν συμπολιτῶν μας ἐπικρίσεις.

— Τὸ ἀΜέλλον, ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν, παρεδέχθη καὶ κατεχώρισεν, καθὰ ἐμάθομεν, ἀνεξετάτως διάφορον τι κατὰ τοῦ κ. Ἀργυράκη, ἐν ᾧ λίαν ἀυθαίρετως ἐπιτίθεται ὁ γόσφον κατὰ τοῦ φίλου ἡμῶν τούτου. Τὸ διάφορον τοῦτο, εἶναι ἀναμφιβόλως ἔργον τοῦ Σχολάρχου Σύρου Γ. Χούμη, διὰ τοῦ εἰς Ἀθήνας μεταβάντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου καταχωρηθέν. Τοιαύτην ἔχει ἀρχὴν τὸ πλῆρες δηλητηρίου τοῦτο διάφορον, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι δὲν ἠθέλε παραδεχθῆ ὁ συντάκτης τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος ἐάν ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν εἶχε γινῶσιν τῶν ἐν τῇ ἀΠανόπῃ περὶ τοῦ Σχολάρχου Χούμη γεγραμμένων ὁ κ. Ἀργυράκης, καθὼ διαμείνων εἰς Ἀθήνας ὅτε αὐτὴ ἐξεδόθη. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ γράφει ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἰκανοὶ νὰ ἀτενίσωμεν τοὺς παρ' αὐτοῦ ἐγλωμομαζόμενους, Χούμην τὸν μέγαν καὶ Ζαλλῶνην τὸν θαυματουργόν, τὸν διαβεβαιώμεν ὅτι οὐ μόνον ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ Ἐρμουπόλις δὲν τολμᾷ συχαινομένη νὰ προσίδῃ ἀμφοτέρους. Διὰ τὸ δὲν τολμᾷ εἶναι περικτὸν νὰ ἐκθεσώμεν, καθόσον τοῦτο ἐάν θέλῃ ὁ συντάκτης τοῦ «Μέλλοντος» τὸ μαθηθεῖ ἀπὸ τοῦς Ἐρμουπολίτας καὶ ἀπὸ τὸν Βουλευτὴν κ. Κοσσονάκου.

— Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων» ἀνεγνώμεν ἐκτεταμένην ἐκθεσιν τοῦ ἐν τῷ Ἰπουργεῖῳ τῶν Ἐσωτερικῶν τμηματάρχου καὶ ἡμετέρου συμπολίτου κ. Π. Πλέσκα, δι' ἣς ἀπολογούμενος ἐκτίθησι τὰ αἰτία τὰ ὑπαγορευσάντα αὐτῷ τὴν προσέλευσιν του παρὰ τῷ κ. Βούλγαρη, ὅτε εἶχε σαλῆ εἰς Ἰδρῶν ὡς ἐπόπτης κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ἡ ἐκθεσις αὐτῆ τοῦ κ. Πλέσκα ἀνδρὸς διακεκριμένου ἐν τῇ Διοικητικῇ ὑπηρεσίᾳ διὰ τὴν ἰκανότητα, τὴν τιμιότητα καὶ εἰλικρινείαν αὐτοῦ εἶναι πιστὴ εἰκὼν τοῦ χαρκτηρῆος καὶ τῆς ἐγνωσμένης ἡμῖν ἀκεραιότητός του, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀρκούσα ἵνα πείσῃ τὸν κ. πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ὅτι ἐκ συναρπαγῆς μᾶλλον παρὰ ἐξ ἀποδεδειγμένων καὶ ὠρισμένων αἰτιῶν προέβη εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀπόλυσίν του, ὡς μεροληπτήσαντος κατὰ τὴν εἰς Ἰδρῶν μεταβάσιν του ὑπὲρ τοῦ πρώην πρῶτουπουργοῦ κ. Δ. Βούλγαρη. Ὁ κ. Τρικούπης δὲν ἀμφιβόλλομεν ὅτι ἔχων ἐν ὄψει τὸ μακρὸν καὶ ἐντιμὸν κερελλθὸν τοῦ δημοσίου βίου τοῦ κ. Πλέσκα καὶ τοῦτο συνδυάζων μετὰ τοῦ ἐνεστώτος θέλει δικαίωσθαι τὸν χρηστὸν καὶ ἐντιμὸν τοῦτο διοικητικὸν ὑπάλληλον.

— Παρὰ πολλῶν συμπολιτῶν μας προσελθόντων εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς ἠκούσαμεν παράπονα, ἅτινα ἐκρίναμεν καλὸν νὰ δημοσιεύσωμεν ὅπως οἱ ἀρμόδιοι προνοήσωσιν ἄλλοτε περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν, ἐάν δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ ματαιωθῆ ἢ πρὸ τινων ἐτῶν ἀρξαμένη καὶ κατ' ἔτος πολλαπλασιαζομένη προσέλευσις προσκυνητῶν εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην. Παραπονοῦνται οἱ προσκυνηταὶ ὅτι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου, διότι αὐτὴ ἀπαλύθη κατὰ τὴν ὕ και ἡμισίαν ὥραν τῆς πρωίας, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παραταθῆ μέχρι τῆς 9ης Π. Μ. ὥρας, τοῦτο δὲ ἐβλάψεν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Νχοῦ. Παραπονοῦνται ἐπίσης ὅτι δὲν διετάξαν τὴν ἐνόργανον μουσικὴν νὰ παιανίσῃ εἰς τὸ σύνθησις μέρος τῆς παραλίας, ὅπως ἄλλοτε. Παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ προσήκουσα φροντίς ἵνα ὑπάρχῃ ἰκανὴ καὶ ὡποσοῦν καλὴ τροφὴ διὰ τοὺς προσελθόντας, καὶ ὅτι ἡ ἀνεπαρκὴς ἀγορὰ των δὲν εἶχε τινὰ τὸν ἐπιστατοῦντα εἰς τὴν διατίμησιν τῶν τροφίμων, ἐπομένως οἱ πωλοῦντες αὐτὰ ἀπῆτουν δεκαπλασίαν τιμὴν δι' ἕκαστον εἶδος τροφίμου, ἢ ὅσον αὐτὸ ἤξιζεν. Ταῦτα φέρομεν εἰς γινῶσιν τῶν τε ἐπιτρόπων τοῦ Νχοῦ, τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν ἐν Πάρῳ καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἵνα κατὰ τὸ ἐπιῶν ἔτος προνοήσωσι περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν ὀσῶς, ὅπως καὶ καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ φιλόξενος συμπεριφορὰ τῶν Παριῶν πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸν νῆσον αὐτῶν προσκυνητὰς καθίστατο ἀντικείμενον πολλοῦ λόγου καὶ μεγάλων ἐπαίνων.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν πανήγυριν τῆς Βύαγγελιστρίας ἐν Τήνῳ εἶχε προσέλθῃ ἐκ Χίου καὶ ἡ κυρία Φαφαλιῶ Χαρτζίδενα, ἣτις προσέφερον εἰς τὸν Νχοῦ ὡς δῶρον δύο ἀδαμαντοκόλλητα ἐνώτια, ζητήσασα δὲ διπλότυπον ἀπόδειξιν δὲν ἔλαβε τοιαύτην παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Βύαγγελιστρίας, ὑπεκφυγόντων τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις. Κατόπιν παρουσιασθεῖσα ἀπῆλθε νὰ τῇ ἐπιστραφῶσι τὰ ἐνώτια ταῦτα καὶ ἀντ' αὐτῶν προσέφερε τὴν ἀξίαν των εἰς μετρητὰ, ἀλλ' οἱ ἐπιτροποὶ τῇ ἀπήνησαν ὅτι τοῦτο δὲν γίνεται. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο διηγήθη ἡμῖν αὐτὴ ἢ τὴν ὄψεσιν εἰς τὸν Νχοῦ προσνεγκοῦσα καὶ παρεπονείτο διότι δὲν γνωρίζει τί ἔγειναν τὰ ἐνώτια αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Βύαγγελιστρίας εἰς γινῶσιν τῆς ὁποίας φέρομεν τὸ παράπονον τοῦτο παρακαλεῖται νὰ ἐκδώσῃ καὶ ἀποστείλῃ ἡμῖν τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραλαβῆς τῶν ἐνωτίων τούτων, ἢν ὑπεσχέθημεν νὰ πέμψωμεν εἰς τὴν ἐν Χίῳ διαμείνουσαν δωρητρίαν, ἣτις λέγει ὅτι ἀνεῦ ἀποδείξεως τοιαύτης ὁ ἀνὴρ αὐτῆς πιθανόν νὰ ὑποπτεῖται ὅτι δὲν προσέφερεν αὐτὰ εἰς τὸν Νχοῦ τῆς Βύαγγελιστρίας, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐπώλησεν.

— Ὁ ἀρτοποῖς τῆς πόλεως μας κ. Ἀντ. Σάββας πάντοτε παρετηρήθη πρῶτος τῶν ἄλλων ὑποτιμῶν τοὺς ἀρτους τοῦ καὶ τελευταῖος πάλιν ὁ ὑπερτιμῶν αὐτοῦ. Ἐκτός δὲ τῆς ἀφιλοκαρδίας, τοῦ ταύτης παρετηρήθη ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ

κατασκευάζοντες άρτοι φέρουσι πάντα τὰ συστατικά της καλής ποιότητας και της άκεραιότητας, διότι ούδέποτε έξι- λέγγθη κατασκευάζων άρτους έλλιπείς. Και ήδη δέ αυτός ύποτίμησε τον άρτον εις λεπτά 50, ίσοδυναμούντα προς 40 περίπου λεπτά ταμιακά. Τήν δημοσίευσιν ταύτην έθεωρή- σαμεν εκ καθήκοντος δημοσιογραφικού έπιβαλλομένην ήμιν, έφ' όσον δέν πρέπει να άγνοή το κοινόν τίνες οι συντελούντες πολλάκις διά της άφιλοκερδείας των εις την ύποτίμησιν του άρτου, όστις είναι ή κυριωτάτη διά τον άνθρωπον τροφή.

— Διωρίσθη επιστάτης των καταδικαστικών φυλακών Σύρου ο κ. Νικόλαος Μπειζανδής. Τόν διορισμόν αυτού του- τον ή δημοσιογραφία του τόπου θεωρεί έπαξίον καθόσον όχι μόνον τιμιώτατα και ειλικρινώς θέλει εκπλήρωσθαι το καθήκον τουτο αλλά και θεωρείται ικανότατος διά την τοιαύτην ύπη- ρεσίαν. Η πράξις αύτη του κ. Υπουργού ήτο δικαιοσύνη και έχομεν πεποιθήσιν ότι διά της προσοχής και έπαγρυπνή- σεώς του θελει δικαιοσύνη τον διορισμόν του. Έν τοπούτω επαναλαμβάνομεν λέγοντες, ότι πρέπει να προνοήσθαι το δη- μόσιον περι ένοικιάσεως οικίας καταλληλοτέρας διά τους εν ταίς φυλακαίς κρατούμενους, διότι το οικημα εις ό ήδη κρα- τούνται και σεσαθρωμένον είναι και άθυρον, ή δέ άθλία κατάστασις του εύκόλως περιέχει τὰ μέσα της άποδράσεως όσον επιμελώς και άν φρουρώνται.

— Η από της ύπηρεσίας άπόλυσις της διδασκάλου κ. Μαριάνθης Πολίτου, κόρης όρφανής και από του μισθού αύτης διατρεφούσης την πρό δύο ετών κληνήρη μετέρα της δέν είναι έργον δικαιοσύνης αλλά άφιλόανθρωπος πράξις, τόσο μάλλον, όσω ή άντ' αύτης διορισθείσα κυρία Στουπάκη είναι κόρη εύπορος και άνήκει εις εύπόρους συγγενείς. Το περιστα- τικόν τουτο φερόντες εις γνώσιν και του ζητήσαντος την παύσιν αύτης και του πραγματοποιήσαντος αύτην κ. Δ. Ράλλη πεποιθόμεν ότι θέλομεν επανορθώσθαι το ζόδιον, άπο- δίδοντες δικαιοσύνην εις μίαν πτωχήν και άπροστάτετον νεάνιδα, τόσο φιλοστόργως την έαυτής μητέρα περιθάλλου- σαν και περιποιούμενην.

— Η δημοδιδάσκαλος κ. Μαρία Σπανουδάκη, κόρη καλώς ανατετραμμένη και διά πτυχίου διδασκαλικού έφωδιασμένη ζητεί θέσιν είτε δημοσίαν είτε δημοτικήν ή ιδιωτικήν, οι έχοντες ανάγκην τοιαύτης διδασκάλου δύνανται να άπευθυν- θώσι προς ήμάς, βεβαίον ότι θα μείνωσιν εύχαριστημένοι. Η αύτη διδασκαλος προθύμως άπερίχεται και εις το έξωτερικόν εάν τή προσφέρωσιν έπωφελη θέσιν.

— Τήν παρελθούσαν Κυριακήν έτελέσθησαν οι γάμοι της καλής και σεμνής νεάνιδος Ουρανίας Ιωάν. Ζαχαρίου, θυγα- τρός ενός εκ των πρώτων οικιστών της πόλεώς μας και με- γαλεμπόρου και άδελφής του αξιοτίμου συμπολίτου μας κ. Μιχαήλδου Σαχάρη, τερτίου της 'Ολλυ. Η τελετή ήτο βασι- ρία, μετά του έντιμου κυρ. Ευσταθίου Χαϊκάλη, έμποροκτη- ματίου Ζακύνθου, άδελφού δέ του έν 'Αλεξανδρεία κυρ. Νι- κολάου Χαϊκάλη, συμβούλου και δικηγόρου του 'Αντιβασι- λέως. Εύχόμεθα τοίς νεονύμφοις βίον μακρόν και ευδαίμονα, και ό,τι έν ανθρώποις δόλιον.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Η πολιορκία της Τρεβίζινς ήρθη άμαχητί. Τρισχιλιοι Τούρκοι μετά 10 πυροβόλων εισήλθον εις την πολιορκουμέ- νην πόλιν άνευ άντιστάσεως· είτα δέ ενωθέντες μετά της φρουράς και των έντοπίων Τούρκων, ήνάγκασαν τους επανα- στάτας να άποχωρήσωσι μετά μικράν άντίστασιν εις τὰ όρη. Η μονή του Δουζίου, ένθα ήτο το στραταρχείον των χριστιανών, κατελήφθη υπό των Τούρκων. Έπειδή κατά την έπιθεσιν του τουρκικού στρατού, έτυχεν άπών εις Κετίγγην ο αρχηγός των επαναστατών Διουβιόρωτις, έγεννήθησαν ύπόνοιαι ότι ο ήγεμών του Μαυροβουνίου έγκατέλιπε τον άγώνα των Έρζεγοβινίων και ήλθεν εις μυστικήν συνενόησιν προς την Πύλην, ήτις συγκατένευσε δήθεν να εξαγοράσθαι την ουδετερότητα του Μαυροβουνίου αντί της παραχωρήσεως του λιμένος της Σπίτσας. Έρρεθη προς τούτοις ότι ο ήγεμών Νικόλαος, έρωτήσας τους Έρζεγοβινίους εάν στέργωσιν εις την μετά του Μαυροβουνίου ένωσιν και μη λαθών ήν προσε- δόκα άπάντησιν, άπεφάσισε να μείνη ουδέτερος. Αλλά πά- σαι αύται αι φήμαι διεψεύσθησαν ύστερον. Η άρσις της πο- λιορκίας της Τρεβίζινς φαίνεται ότι ουδαμώς επηνήργησεν εις απονάγκωσιν του άγώνος. Χθές και σήμερα άνηγγέληθη- σαν πάλιν νέα νίκαι των επαναστατών, και άλλαι άλλαισις πύργων και μικρών φρουριών, εξ ών γίνεται δήλον ότι ή επα- νάστασις άκμάζει.

Έν Βελιγραδίω συνέστη το νέον ύπουργείον υπό την προ- εδρίαν του Στέφτα. Ο Ρίστιτς και ο Γροϋίτς, οι δύο περι- λημένοι άνδρες της Όμλαδίνας έγένοντο συνυπουργοί. Το φιλοπόλεμον φρόνημα των Σέρβων εξαπτεται όσημέρη. Βίς ενδειξιν εθνικής αγαλλιάσεως διά την ανάσασιν του Ρίστιτς και του Γροϋίτς έτελέσθησαν λαμπραδηφορία και άλλαι πα- νηγύρεις. Αι σερβοσλαβικάι εφημερίδες προαγγέλλουσι τον μετ' ου πολυ άρχόμενον σερβοτουρκικόν πόλεμον, συνεπιση- θούντος και του Μαυροβουνίου. Η Σερβία ζητεί, λέγουσιν, ευπρόσωπον άφρημην ύπως εξαποστείλη τους μαχητάς αύτης εις το πεδίον της μάχης. Κατά δέ τὰ εκ Βελιγραδίου νεώ- τερα μνύματα, ή προσδοκώμενη άφορμή αύτη έδόθη ήδη.

διότι Τούρκοι όπλίται, εισελάσαντες εις το σερβικόν χωρίον 'Ιάδρα, έφόνευσαν τους κατοίκους και άπήγαγον τὰ κτήνη.

Ο διεξερχόμενος τας σλαβικάς εφημερίδας εξίσταται βλέ- πων μέχρι τίνος σημείου έκορυφώθη των νοτίων Σλάβων ή εθνική παραφορά. Η προς αυτούς ευμενής πολιτεία των με- γάλων δυνάμεων και ή κατά των εν τή Ανατολή καθεστώ- των σταυροφορία του ευρωπαϊκού τύπου περιάπτει εις τον σλαβικόν άγώνα μεγίστην σημαντικότητα. Αλλά θα διαο- κήσθαι άρα γε επί πολυ εισέτι ή σύμψικσις των δυνάμεων; Ο «Χρόνος» άρχεται ήδη εκφράζων διαταγμούς τινας περι της ειλικρινείας της Ρωσσίας, αναγγέλλει δέ ότι αι ή Αγγλία έλευθέρα ούσα πάτης υποχρεώσεως, θα μετέλθη ανεξάρτητον πολιτικήν». Κατέ τινα εφημερίδα του Δουδίνου, ο ύπουργός λόρδος Στάνλεϋ επεδιοκίμασε την άπειτηρητικήν ουδετερό- τητα της Ελλάδος, ειπών ότι έλπίζει τὰ βέλτιστα εκ της φρονίμου ενεργείας του ελληνικού έθνους.

Έν Λονδίνω έγενετο όμήγυρις ύπερ των Έρζεγοβινίων, προ- εδρεύοντος του γηραιού λόρδου Ρώσελ. Οι συνελθόντες άπε- φάσισαν να διενεργήσωσιν έρανον επ' αγαθώ των επαναστατών.

Βελιγραδίον, 20/1 Σεπτεμβίου. — Η Σκουπτοί- να εν τή προς τον ήγεμονικόν θρόνον άπαντήσθαι της θα πα- ρενείρη προκλητικούς λόγους προς την Τουρκίαν. Χθές άν- τιπρόσωποι των πολιτών άπήτησαν παρά του νέου ύπουρ- γείου να κηρύξθαι τον πόλεμον. Ο Ρίστιτς άπεκρίνατο ότι ή περι τούτου άπόφασις άπόκειται εις την σύνασιν του ήγεμό- νος. Ο Γροϋίτς άπήντησε. «Είμεθα σύμφωνοι ή θέσις της πατρίδος είναι κρισιμωτάτη».

Κετίγγη, 20/1. — Έπίκειται ή εις τον άγώνα συμ- μετοχή του Μαυροβουνίου. Ο ήγεμών άπέστειλεν εις Βιέν- νην, Βερολίνον και Πετρούπολιν ιδιαίτερον αντιπρόσωπον όπως αναγγείλθαι και αιτιολογήσθαι την έναρξιν των έχθροπρα- ξιών.

Βελιγραδίον, 21/2. — Η θέσις των πραγμάτων είναι λίαν επικίνδυνος. Ο λαός θέλει τον πόλεμον. Είς την Έθνικήν Συνέλευσιν διεβιάσθησαν ύπερ τὰ 200 τηλεγραφή- ματα, δι' ών προσκαλείται ή Σερβία να κηρύξθαι πόλεμον κα- τὰ των Τούρκων.

Ζάρα, 21/2. — Παρά τή Νεβεσίγκη συνήφθη σφοδρά μάχη. Οι Τούρκοι ήττήθησαν ή Νεβεσίγκη έπυρπολήθη. Οι επαναστάται έφόνευσαν 200 Τούρκους, εκύριευσαν δέ 80 ίππους και 100 όπλα.

Ραγοϋζα, 21/2. — Ο ύπασπιστής του ήγεμόνος του Μαυροβουνίου Πλάμενατς, έδήλωσε προς τον γενικόν πρόξενον της Ρωσσίας ότι ο ήγεμών Νικόλαος δέν δύναται πλέον να άναγκασθή την φιλοπόλεμον όργην του λαού. (Κλειώ).

Παρά τοίς έργοστασιάρχαις κ. κ. Ίωαν. Κουρ- κουτάκη και Γιώφ εύρίσκονται τὰ εξής μηχανήματα· Ατμομηχανή δυνάμεως ίππων 40 μετά του λέ- βητος και λοιπών παραρτημάτων, μία πρέσσα υδραυ- λική, όκτώ εκκοκιστικάι μηχαναί του βάμβακος. Τὰ μηχανήματα ταυτα πωλούνται χωριστά έκασ- τον ή και όλα όμοϋ εις τιμήν μετρίαν. Οι βουλό- μενοι άποταυθήτωσαν προς τους ιδίους έργοστασι- άρχας.

Αριθ. 457.

Έν όνόματι του Βασιλέως των Έλλήνων ΓΕΩΡΓΙΟΥ του Α΄.

Το Έμπορικόν Τμήμα των εν Σύρω Πρωτοδικών.

Συγκείμενον εκ των Δικαστών Σ. Ευκλείδου Προέδρου, Έλπ. Λαδοπούλου έμποροδίκου και Χ. Στεκούλη δικηγόρου, κωλυμένων των λοιπών Έμποροδικών ται Παρέδρων.

Συνεδρίασθαι δημοσίως εν τω άκροατηρίω την 19 Ιουνίου 1875 παρόντως και του Γραμματέως Δ. Μπόρσα ίνα δικά- σθαι επί της εξής υποθέσεως μεταξύ·

Της έναγούσης Μαγκοφοΐλας χήρας Έμ. Μινέδου κατοί- κου Κάσου διαμενούσης ένταυθα, παραστάσης διά του πλη- ρεζουσίου της δικηγόρου Κ. Έσλεν και,

Του έναγομένου Δημητρίου Μάρκου πλοιάρχου κατοίκου επίσης διαμένοντος προσωρινώς εις Ηράκλειον της Κρήτης μη παρασταθέντος ποσώς.

Η έναγούσα διά της από 8 Μαΐου 1875 προς το Δικα- στήριον τουτο άγωγής της εξέθεσεν ότι ο αντίδικος δανει- σθείς δι' έμπορικάς του ανάγκας είχεν εκδώσει εις διαταγήν του Νικόλαου Μακρή εν Κάσω γραμματίον διά είκοσάφραγα- κα 142 την 5 Μαρτίου 1872, το δέ γραμματίον τουτο μετεβιάσθη εις την έναγούσαν διά τακτική; όπισθογραφή- σεως από 5 Μαρτίου 1872 μη πληρωθείσα απέναντι των τό- κων ειμή 20φραγκα 12 ενήγαγε τον αντίδικον ενώπιον του άνωτέρω Δικαστηρίου, εκδόντος την ύπ' αριθ. 33 (1873) προδικαστικήν αύτου άπόφασιν, αλλά κατόπιν έδέχθη να συμβιβασθθί διά την άπαίτησιν της ταύτην εις αντίτιμον των όποιων συμέταζαν μετά του αντίδικου ενώπιον του έν- ταυθα Συμβολαιογράφου Α. Βιολάκη το ύπ' αριθ. 1836 και από 6 Φεβρουαρίου 1873 έπίσημον εις διαταγήν της γραμ- μάτιον διά είκοσάφραγκα 141.32 πληρωτέα τὰ μεν 18

μετά ένα τὰ λοιπά δέ μετά μήνας εξ, με τόπον φέροντα από της εκδόσεως του προς 12 0/0 ετησίως. Οτι και τοι ποδ καιρού ληξασών άμφοτέρων των προθεσμιών, ο αντίδικος δι- στροπεί να την πληρώσθαι, και τοι επανηλημμένως ζητηθείς, ότι οι τόκοι των είκοσάφραγκων 141.32 από της 6 Φεβρου- αρίου 1873 εως σήμεραν φέρουσιν είκοσάφραγκα 38.67 και αναβιάζουσι την όλην άπαίτησιν εις είκοσάφραγκα 179.99 φέροντα προς δραχ. 23.01 Β. Δ. ως τιμᾶται το είκοσάφραγ. φέροντα 4,141.56 διά ταυτα εκάλεσε τον αντίδικον προς αυ- ζήτησιν κατά την διά της ύπ' αριθ. 124 ε. ε. πράξιν του κυρίου Προέδρου όρισθεΐσαν τακτικήν αύτου δικάσιμον, και ε- ζητήσατο να υποχρεωθθί ο έναγομένος διά προσωπικής αύτου κρατήσεως να πληρώσθαι εις την έναγούσαν δραχ. Β. Δ. 4, 143.56 έντόκως προς 12 0/0 ετησίως από σήμεραν εως ε- ξοφλήσεως, καταδικασθθί δέ και εις τὰ έξοδα και τέλη.

Μετά την νόμιμον προδικασίαν εισήχθη ή προκειμένη υπό- θεσις προς συζήτησιν, όρισθεΐσα την σήμεραν διά της βηθεί- σης 124 ε. ε. πράξεως καθ' ήν·

Ακούσαν τον πληρεζούσιον της έναγούσης αναγόντα έγ- γράφους προτάσεις, δ; και προφορικάς άνέπτυξεν.

Ίδόν την Δικογραφίαν Σκεφθέν κατά τον Νόμον.

Έπειδή ως εξαγεται εκ του εν τή Δικογραφία άποδεικτι- κού επιδόσεως του Δικαστ. κλητήρος των εν Σύρω Πρωτοδι- κών Σ. Ζορμπάνου της 9ης Μαΐου ε. ε. ή βηθείσα άγωγή με- τὰ της ύπ' αριθ. 124 ε. ε. πράξεως του Προέδρου, έπαδώθη προσηκόντως τω ένταυθα Εισαγγελεΐ διά τον εις Ηράκλειον της Κρήτης διαμένοντα όφειλέτην της Δημήτριον Μάρκου, μη εμφανισθέντα δέ κατά την νόμιμον δικάσιμον της προ- κειμένης υποθέσεως, δικάζεται κατά Νόμον έρήμην, και επι- δικάζονται άπασαι αι αιτήσεσις της έναγούσης, θεωρούμεναι ως άληθείς, δι' έλλειψιν αντιρρήσεως και μη ύπαρχούσης έν- στάσεώς τινος· εξ επαγγέλματος προβλητέας άφρ. 595 Πολ. Δικονομίας.

Διά ταυτα,

Ίδόν και τ' άφρ. 210 και επ. της αύτης Δικονομίας.

Δικάζον έρήμην του έναγομένου Δημητρίου Μάρκου κα- τοίκου Κάσου και διαμένοντος εις Ηράκλειον της Κρήτης.

Υποχρεοΐ αυτον και διά προσωπικής κρατήσεως να πλη- ρώσθαι προς την έναγούσαν Μαγκοφοΐλαν χήραν Έμ. Μινέ- δου δραχμάς Β. Δ. 4,143.56 0/0 έντόκως προς 12 0/0 ε- τησίως από της άγωγής μέχρις εξοφλήσεως.

Καταδικάζει τον αυτον έναγομενον εις τὰ δικαστικά της παρούσης έξοδα, μετριάζόμενα εις δραχμάς τριάκοντα πέντε 35 και τὰ τέλη.

Έκοίθη άπεπρασίθη και έδημοσιεύθη εν Σύρω τή 19 Ιου- νίου 1875.

Ο Πρόεδρος Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Ο Γραμματέως Δ. Μπόρσα ε.

Έντέλλεται προς πάντα μεν κλητήρα να εκτελέσθαι ζη- τηθείς την παρούσαν άπόφασιν, προς πάντας δέ τους Βισαγγε- λείας να ενεργήσωσι το καθ' έαυτούς, και προς άπαντας τους Διοικητάς και άλλους αξιωματικούς της Δημοσίου δυνά- μεως να δώσωσιν χείρα βοηθείας όταν νομίμως ζητηθώσι.

Προς βεβαίωσιν τουτου ή παρούσα υπογράφεται νομίμως.

Έν Σύρω την 19 Ιουνίου 1875.

Οι Δικασταί Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Κ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Χ. ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΙΑΣ.

Ο Υπογραμματέως Γ. Καντσιλιέρης.

Αριθ. 290.

Β.βλ. Απογρ.

Οτι Αον άπόγρ. εκτελεστόν.

Σύρος 21 Ιουνίου 1875.

Ο Υπογραμματέως (Γ. Σ.) Γ. Καντσιλιέρης.

Ακριβές αντίγραφον εξ άπογράφου εκτελεστοϋ όπερ πάς αρμόδιος δικαστικός κλητήρ παραγγέλεται να επιδώσθαι προς τον παρὰ τοίς ένταυθα Πρωτοδικαίς κύριον Βισαγγελεα διά τον όφειλέτην μου Δημήτριον Μάρκου κατοίκον Κάσου, νυν δέ άγνώστου διαμονής, επιτασόμενον ίνα έντός της νομίμου προθεσμίας; μη πληρώσθαι.

Table with 2 columns: Description and Amount. Includes entries like 'Αν) Διά κεφάλαιον Δρ. 4,143.56', 'Βον) Διά τόκον από της άγωγής μέχρι σήμεραν η 60.77', 'Γον) Διά δικαστικά έξοδα της παρούσης η 35', 'Δον) Διά τέλη της αύτης η 7', 'Εον) Διά το άπόγρ. αντίγραφον, αντίγραφα, συμβουλήν, επιταγήν, επίδοσιν κλπ. η 20'.

Δρ. 4,266.33

Το όλον δραχμάς τέσσαρας χιλιάδας διακοσίας εξήκοντα εξ και τριάκοντα τρία εκατοστά έντόκως από σήμεραν με- χρις εξοφλήσεως, άλλως κλπ.

Όμοιον δημοσιευθήτω διά της εφημερίδος ή «Πανόπη» εκδιδομένης ένταυθα.

Έν Σύρω 21 Ιουνίου 1875.

Ο Πληρ. Δικηγ. της επιτασσούσης Κ. ΕΣΛΕΝ.